

meltük. — A fogót, az orrkarikát! Rajta! Tanuld meg te is! — Az ól sarkában álltunk: apám, én meg a disznó. Létünket fölntartani. Kezemben szerszám, az ügyes kis fogó, karika, hogy orrába nyomjam. Elcsendesedett, csak néha-néha hörgött; gyanakodva, ám szinte nyugodtan, megadón. Mókásan rángó csészealj, bennem iszonyat, emelkedő. — Vágd bele! — kiáltott apám. Elsápadtam. Kikapta kezemből, megkönyörült. Két égértő vissantás, aztán hörgés, orr-rázás, szégyen, aztán már szinte dorombolt odabentről. S csend...

Kezünkre játszó félelem. Mégiscsak jó volna megtanulni. Nem az orrdrótozást, azt, hogy ne játssz kezére senkinek.

RÓZSA ENDRE

Három pillanat

Egy mozdulatod: mikor őszibarackba
mélyesztve fogad,

karodon

a lé lecsurog

két csíkra szakadva...

(A dél: darazsak raja, dong!) —

S a másik, ahogy

odabíllent hajfonatod

ujjadra csavarva azonnal,

nevetve

félrekapod —

Míg végül az összegyűlő csepp,
amint ott csüng könyöködről —

Túlérlik a nyár!

A gyümölcsben

csonthéjba zárva dörömböl

időnk szíve már,

s csak a könny dől!

Évszak-miniatúrák

1.

Vért tépve fel, a zöld
szétfut a köveken.

Ellensúlyként eres
mell-alma húzza le

egy párálló, csupasz fa
eleven mérlegén.

2.

Mészfal hipnózisát
tapintó repedés.

4.

Üvegbúrán belül
a rovar-ketyegés:

3.

Égre billent, üres
réz-serpenyő a Hold.

kihalt koponyabolt,
hol visszhang araszol.

Kukacos világóra:
elgurult zöld gyümölcs!

Hölderlin-emlékérem

Gyökereikbe fojtják
a fák a zokogást.

egy gazdátlan emlékezés
iszapján fényesedve ...

Allnak — a szélbe falazva.

Későn?

A föld résein át
kisüvít a torladt némaság;

Korán?

por hebeg.

Ha indulunk
egyáltalán —
ma sem?

Havazna.

Ma nem.

Míg végül:
az alkonyat is ...

Ó nem.

Narancs erezettel a durva kavics,

Ne!